

Sted siden 1863, i hvilket Aar der dels indførtes et Antal af 3—400 ostindiske Kulter (hvoraf dog den største Del ifølge deres Kontrakter have maattet tilbageføres til Calcutta efter 5 Aars Tjeneste paa St. Croix, hvor ca. 130 af dem havde oplagt tilsammen ca. \$ 13,000), dels paabegyndtes en Emigration fra de engelske og hollandske vestindiske Der (Barbados, St. Gustavius, Antigua og St. Christopher m. fl.), der senere er bleven fortsat, saa at det almindelig antages, at ca. $\frac{1}{3}$ af Arbeiderne paa de fleste Plantager ere Immigranter. Da Plantageeierne stedse have maattet afholde den største Del af Udgiften til disse Immigranters Antagelse og Overførelse til St. Croix og fremtidig ville have at bære saagodt som hele Udgiften, er dette et betydeligt Tillæg til Plantagernes Udgift til Arbejde.

Der er til forskjellige Tider blevet forsøgt praktiske Afvigelser fra Regulationernes formeldte Hovedbestemmelser, først ved at anvende Plantagernes fæstede Arbeidere til Affordarbejde og senere ved at leie Almuesfolk fra Byerne (navnlige indflyttede Landarbeidere) til at begive sig ud paa Plantagerne enkelte Dage til Arbejde for en Dagløn af 20 Cents, men begge Forsøg have efter nogen Tids Forløb maattet standses. Affordarbejdet ledede til den Ulempe, at der blev indgaaet Accorder om den sædvanlige Dagløn for et Arbejde, der kunde udføres i mindre end 3 Timer, og da Arbeiderne, naar de havde fuldendt et saadant Affordarbejde, hendrev den øvrige Del af Dagen, fremkaldte dette Misforståelse blandt Arbeiderne paa andre Plantager, ligesom der kunde være Formodning om, at Hensigten med at forlange et saa ringe Arbejde i Afford var at lokke andre Plantagers Arbeidere til at opsigte deres Tjeneste og flytte til den Plantage, hvor der var Udset til saa store Fordelse. Spørgsmaalet om, hvorvidt Affordarbejde ved en Plantages fæstede Arbeidere var tilladt, blev omsider indbragt for Domstolene, og efterat en Overretsdømme havde erklæret det ulovligt, ophørte det. Antagelsen af Arbeidere fra Byerne til at forrette Dagsarbejde paa Plantagerne blev i længere Tid taalt fra Autoriteternes Side, da det haade ansaaes for fordelagtigt for vedkommende Plantager at erholde en Dags Arbejde for 20 Cents uden at have nogen anden Udgift til Arbeiderne, og det derhos viste sig som en Udvei, hvorved Driften af en Plantage, der havde mistet den største Del af sine faste Arbeidere ved Opsigelse, kunde vedligeholdes, indtil der igjen ved Immigration eller paa anden Maade kunde erholdes det fornødne Antal faste Arbeidere til samme. Der indkom imidlertid fra den allerstørste Del af Dens Plantere en Klage over Tilstedelsen af saadant Dagsarbejde ved Byfolk, som stridende mod Grundsetningen i Anordningen af 26de Januar 1849, hvorefter Arbeiderne skulle bo paa vedkommende Plantage, og fordi den stedfundne Tilstedelse maatte medføre, at endnu flere Landarbeidere indflyttede til Byerne. Det blev derfor anset for uundgaaeligt at tilkjendegive, at Vedkommende vilde afsætte sig for Tiltale for Overtrædelse af Regulationerne, og Plantageeierne have senere, naar en enkelt Plantage er kommen i Forlegenhed ved temporær Mangel paa Arbeidere, afhjulpet den ved at foranledige, at deres egne Arbeidere have leiet sig ud til Løverdagsarbejde paa samme.

Det er ligeledes til forskjellige Tider fra Guvernementets Side blevet forsøgt at gennemføre en Forandring i Regulationerne af 1849 ved en almindelig Revision af Bestemmelserne deri, men der er, navnlig paa Grund af Modstanden derimod i Kolonialraadet, hidtil ikke vundet andre Resultater deraf end de, der indeholdes i de fornævnte Anordninger af 1855 og 1867. Det er imidlertid vist, at Anskuelsen hos Mange paa Den, og deriblandt ogsaa Medlemmer af Kolonialraadet, mere og mere gaa i Retning af en friere Udvikling af Arbejdsforholdene, men det vil af det i en Afkrift vedlagte Minoritetsvotum, afgivet af 7 Medlemmer af Kolonialraadet i 1866, ses, at selv denne Minoritet mente, at en Forandring kun burde ske med stor Forsigtighed, idet den indskrænkede sig til at foreslaa, at Vederlag for Arbejde om Løverdagen skulde overlades til fri Overenskomst. Fra Guvernementets Side var der fremsat Forslag om, at der i vedkommende Anordning skulde optages en Bestemmelse saalydende: „Guvernementet kan, efter Forhandling med Kolonialraadet, til-